

Konvencija br.132 - O plaćenom godišnjem odmoru (revidirana 1970. godine)

*Opća skupština Međunarodne organizacije rada, koju je sazvalo Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada u Ženevi i koja se sastala na 54. zasjedanje 3. lipnja 1970. godine, odlučivši usvojiti određene prijedloge koji se odnose na plaćeni godišnji odmor, uvrštena u četvrtu točku dnevnoga reda zasjedanja, odlučivši tim prijedlozima dati oblik međunarodne konvencije, usvaja danas, 23. lipnja 1970.g. sljedeću konvenciju koja će se nazivati **Konvencija o plaćenom odmoru (revidirana)** iz 1970. godine:*

Članak 1.

Odredbe ove Konvencije sprovode se u život preko nacionalnih zakona i propisa, ukoliko se ne primjenjuju putem kolektivnih ugovora, arbitražnih odluka, sudskih rješenja, službenih tijela za određivanje zarada, ili na drugi način, u skladu sa praksom te zemlje koja odgovara prilikama u njoj.

Članak 2.

- 1. Ova se Konvencija primjenjuje na sve zaposlene osobe, osim na pomorce.*
- 2. Ukoliko je potrebno, nadležne vlasti ili odgovarajuća tijela u zemlji mogu, poslije savjetovanja sa zainteresiranim organizacijama poslodavaca i radnika, tamo gdje one postoje, poduzeti mjere da se iz primjene ove konvencije izuzmu one ograničene kategorije zaposlenih osoba kod kojih se, u vezi sa primjenom ili sa zakonodavnim ili ustavnim pitanjima, javljaju posebni problemi esencijalnog karaktera.*
- 3. Svaka članica koja ratificira ovu Konvenciju, treba u svom prvom izvješću o primjeni Konvencije, koji se podnosi na osnovi članka 22. Statuta Međunarodne organizacije rada, navesti sve kategorije koje su eventualno izdvojene, prema točki 2. ovog članka, uz obrazloženje tog izdvajanja, i da u narednim izvješćima izloži stav svog zakonodavstva i prakse u pogledu izdvojenih kategorija i u kojoj se mjeri primjenjuje ili se predlaže da se primjenjuje Konvencija na te kategorije.*

Članak 3.

- 1. Svaka osoba na koju se primjenjuje ova Konvencija ima pravo na plaćeni godišnji odmor u određenom minimalnom trajanju.*
- 2. Svaka članica koja ratificira ovu Konvenciju utvrđuje točnu dužinu odmora, u jednoj izjavi koju priključuje uz ratifikaciju.*
- 3. Odmor ni u kom slučaju ne smije biti kraći od tri radna tjedna za godinu dana službe.*
- 4. Svaka članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može kasnije, u jednoj drugoj izjavi, obavijestiti generalnog direktora Međunarodnog ureda rada da određuje duži odmor od onog koji je utvrđen u vrijeme ratifikacije.*

Članak 4.

- 1. Osoba čiji je radni staž u jednoj godini manji od onog koji je potreban za stjecanje prava na puni odmor predviđen u prethodnom članku, imat će za tu godinu pravo na plaćeni odmor u razmjeru s dužinom radnog staža te godine.*

2. Izraz godina u točki 1. ovog članka označava kalendarsku godinu ili bilo koje drugo razdoblje iste dužine koje odrede nadležne vlasti ili odgovarajući organi u dotičnoj zemlji.

Članak 5.

1. Za stjecanje prava na plaćeni godišnji odmor može se zahtijevati minimalni radni staž.
2. Dužinu tog staža utvrđuju nadležne vlasti ili odgovarajuća tijela u dotičnoj zemlji, ali ona ne treba prijeći šest mjeseci.
3. Način na koji se izračunava dužina staža radi stjecanja prava na godišnji odmor određuju nadležne vlasti ili odgovarajući organi u zemlji.
4. Pod uvjetima koje odrede službene vlasti ili odgovarajući organi u zemlji, odsustvo s posla iz razloga koji su izvan kontrole dotične zaposlene osobe, kao što su bolest, povreda ili majčinstvo, računaju se u dio radnog staža.

Članak 6.

1. Službeni i uobičajeni praznici, bez obzira padaju li u vrijeme godišnjeg odmora ili ne, ne računaju se u minimalni plaćeni godišnji odmor propisan u članku 3. točka 3.
2. Pod uvjetima koje odrede nadležne vlasti ili odgovarajući organi u zemlji, vrijeme nesposobnosti za rad uslijed bolesti ili povrede ne može se računati u dio minimalnog plaćenog godišnjeg odmora predviđenog u članku 3. točke 3.

Članak 7.

1. Svaka osoba koja koristi odmor predviđen ovom Konvencijom prima, za vrijeme cijelog odmora, najmanje svoju normalnu ili prosječnu plaću (računajući tu odgovarajuću novčanu vrijednost svakog dijela primanja u naturi koja ne predstavlja stalno davanje, bez obzira na to je li dotična osoba na odmoru ili ne), obračunatu na način koji odrede nadležne vlasti ili odgovarajuća tijela u zemlji.
2. Iznosi koji pripadaju shodno točki 1. ovog članka isplaćuju se zainteresiranoj osobi prije odmora, ukoliko drukčije nije predviđeno sporazumom koji važi za njega i za poslodavca.

Članak 8.

1. Korištenje plaćenog godišnjeg odmora u dijelovima mogu odobriti nadležne vlasti ili odgovarajuća tijela u zemlji.
2. Jedan dio koristi se bez prekida najmanje dva radna tjedna ukoliko drukčije nije predviđeno sporazumom koji vrijedi za poslodavca i za dotičnu zaposlenu osobu, i pod uvjetom da prema dužini radnog staža dotična osoba ima pravo na toliko razdoblje odmora.

Članak 9.

1. Neprekidni dio plaćenog godišnjeg odmora iz članka 8. točke 2., daje se i koristi najkasnije u roku od godine dana, a ostatak plaćenog godišnjeg odmora najkasnije u roku od 18 mjeseci, računajući od kraja godine u kojoj je stečeno pravo na odmor.

2. Svaki dio godišnjeg odmora koji prelazi navedeni minimum, može se odložiti za ograničeno razdoblje, uz pristanak zaposlene osobe, preko razdoblja preciziranog u stavku 1. ovog članka.

3. Minimum i ograničeno razdoblje iz točke 2. ovog članka utvrđuje nadležno tijelo poslije konzultacije sa zainteresiranim organizacijama poslodavca i radnika, ili se određuje kolektivnim ugovorom, ili na neki drugi način, shodno praksi koja odgovara uvjetima u zemlji.

Članak 10.

1. Ukoliko nije utvrđeno propisima, kolektivnim ugovorom, arbitražnom odlukom ili na neki drugi način, shodno praksi u toj zemlji, vrijeme korištenja odmora određuje poslodavac – poslije konzultacije sa zainteresiranom zaposlenom osobom ili njenim predstavnicima.

2. Prigodom utvrđivanja vremena korištenja odmora uzimaju se u obzir potrebe posla i mogućnosti za odmor i zabavu koje stoje na raspolaganju zaposlenoj osobi.

Članak 11.

Zaposlena osoba koja napuni minimalni radni staž koji udovoljava zahtjevima iz članka 5. točke 1. ove konvencije, dobiva, po prestanku zaposlenja, plaćeni odmor u razmjeru sa dužinom radnog staža za koji nije dobiven takav odmor ili naknada umjesto njega, ili protuvrijednost u formi kredita za odmor.

Članak 12.

Svaki sporazum o odricanju od prava na minimalni plaćeni godišnji odmor propisan u članku 8. točke 3., ili odustajanje od odmora radi novčane naknade ili nečeg drugog, bit će, u skladu s uvjetima koji vrijede u toj zemlji, ništavni i nevažeći ili zabranjeni.

Članak 13.

Nadležne vlasti ili odgovarajuća tijela svake zemlje mogu donijeti posebne propise za slučajeve kada zaposlena osoba, za vrijeme svog odmora, poduzme uz nagradu posao koji se kosi sa svrhom odmora.

Članak 14.

Odgovarajućom inspekcijom ili na neki drugi način, treba poduzeti djelotvorne mjere u skladu sa načinom na koji se sprovode odredbe ove konvencije, kako bi se osigurala pravilna primjena i poštovanje propisa ili odredaba o plaćenom odmoru.

Članak 15.

1. Svaka članica može prihvatiti obveze iz ove Konvencije odvojeno:

(a) za osobe zaposlene u svim gospodarskim granama osim u poljoprivredi;

(b) za osobe zaposlene u poljoprivredi.

2. Svaka članica treba u svojoj ratifikaciji precizirati prihvaća li obveze Konvencije za osobe obuhvaćene pod točkom (a) točke 1. ovog članka, za osobe obuhvaćene pod točkom (b) točke 1. ovog članka, ili za jedne i za druge.

3. Svaka članica koja je prilikom ratifikacije prihvatila obveze iz ove Konvencije samo za osobe obuhvaćene po točkom (a) točke 1. ovog članka, ili osobe obuhvaćene pod točkom (b) točke 1. ovog članka, može naknadno obavijestiti generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada da prihvaća obveze iz Konvencije za sve osobe na koje se odnosi ova Konvencija.

Članak 16.

Ovom Konvencijom se revidiraju Konvencija o plaćenom odmoru iz 1936. godine i Konvencija o plaćenom odmoru (poljoprivreda) iz 1952. godine, pod sljedećim uvjetima:

(a) ako članica koja je potpisnik Konvencije o plaćenom odmoru iz 1936. godine prihvati obveze iz ove Konvencije, u pogledu osoba zaposlenih u svim gospodarskim sektorima osim poljoprivrede, to ipso iure povlači neposredno otkazivanje te konvencije;

(b) ako članica koja je potpisnica Konvencije o plaćenom odmoru (poljoprivreda) iz 1952. godine prihvati obveze iz ove konvencije u pogledu osoba zaposlenih u poljoprivredi, to ipso iure povlači neposredno otkazivanje te konvencije;

(c) stupanjem na snagu ove Konvencije i dalje ostaje otvorena za ratifikaciju članicama Konvencija o plaćenom odmoru (poljoprivreda) iz 1952. godine.

Članak 17.

Formalne ratifikacije ove konvencije priopćavaju se generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji ih registrira.

Članak 18.

1. Ova Konvencija obvezuje samo članice Međunarodne organizacije rada čiju ratifikaciju registrira generalni direktor.

2. Ova Konvencija stupa na snagu dvanaest mjeseci od datuma kada su kod glavnog direktora registrirane ratifikacije dviju članica.

3. Za svaku članicu ova Konvencija stupa na snagu dvanaest mjeseci poslije dana kada je registrirana njena ratifikacija.

Članak 19.

1. Članica koja je ratificirala ovu Konvenciju, može je otkazati po isteku razdoblja od deset godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, putem akta uručenog generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada radi registracije. Takav otkaz proizvodi pravni učinak godinu dana od datuma kada je registriran.

2. Svaka članica koja je ratificirala ovu Konvenciju i koja, u roku od godinu dana po isteku razdoblja od deset godina iz prethodnog stavka, ne otkáže Konvenciju prema odredbi ovog članka, bit će obvezna za naredno razdoblje od deset godina, a nakon toga može otkazati ovu Konvenciju po isteku svakog novog razdoblja od deset godina, prema uvjetima predviđenim ovim člankom.

Članak 20.

1. *Generalni direktor Međunarodnog ureda rada ratificira svim članicama Međunarodne organizacije rada registriranje svih ratifikacija i otkazivanja koje su mu dostavile članice Organizacije.*
2. *Notificirajući članicama Organizacije registriranje druge priopćene mu ratifikacije, generalni direktor će upozoriti članice Organizacije na datum kojim ova Konvencija stupa na snagu.*

Članak 21.

Generalni direktor Međunarodnog ureda rada dostavlja generalnom tajniku Ujedinjenih naroda, u cilju registriranja, shodno članku 102. Povelje Ujedinjenih narod, potpune podatke o svim ratifikacijama i o svim otkazivanjima koja je registrirao u skladu sa prethodnim člancima.

Članak 22.

Kada to smatra potrebnim, Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada podnosi Općoj skupštini izvješće o primjeni ove Konvencije i razmatra potrebu uvrštavanja pitanja njene potpune ili djelomične revizije na dnevni red Skupštine.

Članak 23.

1. *Ako Skupština usvoji novu konvenciju kojom bi se, ova Konvencija revidirala u potpunosti ili djelomično, i ukoliko nova Konvencija ne predviđa drukčije:*
 - (a) ratifikacija od strane jedne članice nove konvencije o reviziji povlači punopravno i, usprkos članku 19., neposredno otkazivanje ove Konvencije, pod rezervom da je nova Konvencija stupila na snagu;*
 - (b) počevši od dana stupanja na snagu nove konvencije o reviziji, ova Konvencija prestaje biti otvorena za ratifikaciju članica.*
2. *Ova Konvencija, u svakom slučaju, ostaje na snazi u sadašnjem obliku i sadržaju za one članice koje su je ratificirale, a nisu ratificirale ratificiraju konvenciju o reviziji.*

Članak 24.

Tekst ove Konvencije na francuskom i engleskom jeziku podjednako je vjerodostojan.